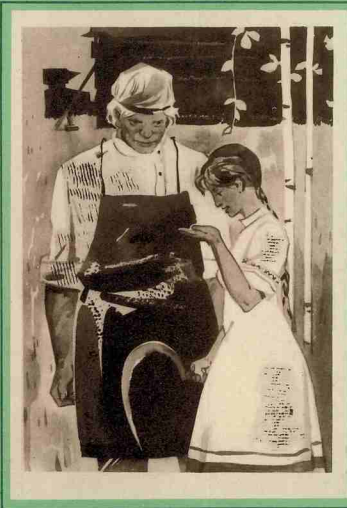

ПЯТРУСЬ БРОЎКА

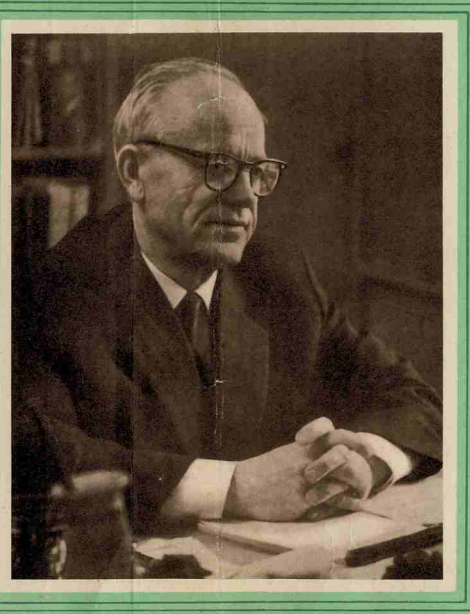

Я шчаслівы, што адна з маіх кні ўдастоена вялікай узнагароды — Ленінскай прэміі. І хоць гадоў ужо нямала, хочацца працаваць і працаваць, каб зрабіць яшчэ больш...

ПЯТРУСЬ БРОЎКА.

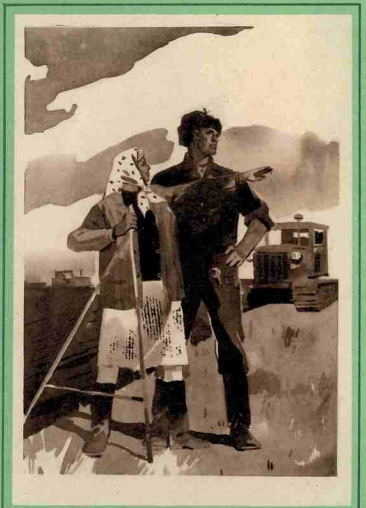
Каваль падышоў к ёй з работай сваёю,
Паднёс ёй пярсцёнак і серп назаблёны,
А потым стаў і глядзеў улюбёны.
Узяўшы пярсцёнак,
Як глянула Зося,
Аж сэрца зайшлося!
Прыгода якая —
Каваль выглядае!

(«Каваль», 1947 г.)

Для творчага таленту П. Броўкі заўсёды была характэрна вельмі чулая рэакцыя на ўсе новыя падзеі і з'явы жыцця.

ПЯТРО ГАЕБКА.

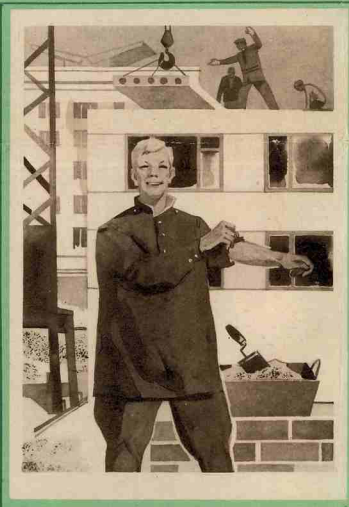
Скрозь зямля адгукнецца,
Толькі дружна працуў,
Толькі
Шчырага сэрца,
Рук сваіх не шкадуў!
Стань з юначою сілай
На прыгожы свой шлях —
Помні,
Нас узрасціла
Наша маці-зямля!

(«Маладым таварышам», 1955 г.)

АСНОЎНЫЯ ДАТЫ ЖЫЦЦЯ І ТВОРЧАСЦІ

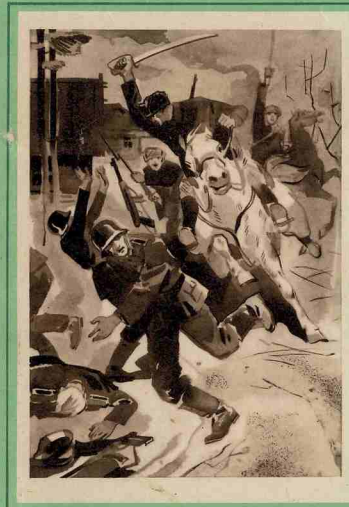
1905 г. 25 чэрвеня ў вёсцы Пучэжэвічы Ушацкага раёна Віцебскай вобласці нарадзіўся Пётр Усціявіч Броўка.
1918 г. Паступіў на работу ў Вяліка-Далецкі валасны ваенны камісарыят.
1920— Працуе спачатку ў канторы страхавога агенцтва, потым — рахунковад у саўгасе.
1923 г. Выбран сакратаром Пучэжэвіцкай кам.амальскай ячэйкі.
1924 г. Пачаў працаваць старшынёй Мала-Далецкага сельсавета.
1925 г. Назіраны на работу ў Полацкі аграгук АКСМБ.
1926 г. 18 жніўня ў аграгуквай газеце «Чырвоная Полаччына» надрукаваў першы верш «Ой, не шпана, мал барока».
1927— Працуе сакратаром газеты «Чырвоная Полаччына».
1928 г.
1928— Вучыцца на літаратурна-лінгвістычным аддзяленні педфака ў Беларускім дзяржаўным універсітэце.
1931 г. Выходзіць з друку першая кніжка вершаў «Галы як шпорма» і паэма «Прамова фактамі».
1931 г. Асобным выданнем выходзіць аповесць «Каландрэ».
1932 г. Напісаў паэму «Пра горы і стэп».
1935 г. Выдаецца зборнік вершаў «Прыход героя».
1938 г. Вышла з друку паэма «Кацярына».
1939 г. За дасягненні ў развіцці літаратуры ўзнагароджан ордэнам «Знак Пашаны».

1940 г. Уступіў у рады Камуністычнай партыі.
1941— Працаваў у фронтавай газеце на Бранскім і Заходнім франтах.
1942 г.
1943 г. Напісаў гераічную паэму «Беларусь», выдаў зборнікі «Насустрач сонцу» і «К родным берагам».
1944 г. За заслугі перад Радзімай у гады Вялікай Айчыннай вайны ўзнагароджан ордэнам Чырвонай Зоркі.
1945 г. Напісаў паэму «Палажніка».
1946 г. Стварыў паэму «Хлеб».
1949 г. Узнагароджан ордэнам Леніна, спісаў паэму «Добры друг».
1957 г. Выйшаў з друку роман «Калі зямля ўсца рэкі».
1959 г. Выдаецца зборнік вершаў «Пах чабора».
1960 г. Друкуецца зборнік вершаў «Далёка і дома».
1962 г. За зборнік вершаў «А дні ідуць...» атрымаў Ленінскую прэмію, прысвоена ганаровае званне народнага пісьменніка Беларусі.
1965 г. У сувязі з шасцідзесцігоддзем з дня нараджэння ўзнагароджан ордэнам Леніна.
Двойчы аб'яран Дзяржаўнай прэміяй, член-карэспандэнт АН БССР. П. Броўка з 1948 г. і па сённяшні дзень працуе Старшынёй Праўлення Саюза савецкіх пісьменнікаў БССР.

Давайце збудзем добрыя хаты
Заместа ракет, заместа гарматаў,
Давайце ж бальніцы, школы памножым
Заместа знішчальнікаў і бамбавозаў.
Хоць работы адважным і смелым,
Хоць для чорных, жоўтых і белых!
Будзем падмуркі і цэглы мы класці,
Каб на зямлі людзі зведалі шчасце.

(«Голас сэрца», 1960 г.)

Калі ж ён пабачыць — шугаюць зарніцы, —
Ён знае, што ў вёску прыйшлі чужаніцы.
Дык будзь ён ад вёскі Далёка-далёка, —
Прымчыцца суровы і смелы, як сокал:
Завоніць клінкамі,
Паб'е капытамі, —
І ворагі лягуду на доле касцамі.

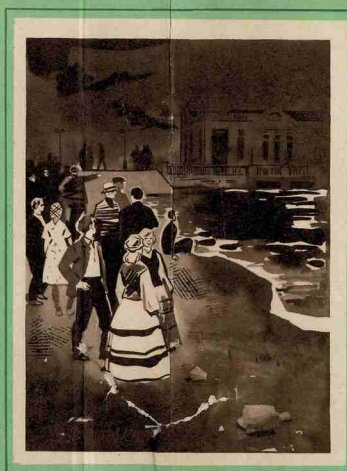
(«Кастусь Каліноўскі», 1943 г.)

П. Броўка сярод чытачоў Магілёўскай вобласці (1958 г.)

Памчала крыніца
Удаць ручайком
І быццам —
Жывой адказала вадою:
— Ты хочаш народу
Заўсёды быць люб,
Чаму я такая,
Дарма не давіся —
Праз гушчу народа,
Як я праз зямлю,
Прайдзі —
І тады на сябе азірніся!

(«Крыніца», 1953 г.)

Удзячым адроміш стынці-чырваніца на залатра, але ці можа ўсладзіць дома, малі вяртаць цнелі ўт умурушні будзе ўдочкай рубілінік і па правадах павіжымі тож! Дыма год налад прыйшлі нін смлі з рыдаскумі ў руках. Колькі тазалі панатанкаі, колькі дэжджой пабаравіла па спінах, колькі мяталоі правіхурма над галавою! Цяпер адсколь, з гары, нін сніжкі пачамі хацелі бацьчы, як успхнуць гірлінам агнёў у трох саж...
(«Калі алявоўца рэкі», 1952—1956 гг.)

Лёгка крокі на вузкай сцяжынцы,
Дзеучына у белай іскрыстай хустцынцы,
Быццам абсыпана промнямі зор,
Пахне чабор,
Пахне чабор...
Выйсці б насустрач, стаць і прызнацца,
Вось яно блізкае, яснае шчасце,
Клікнуць хацелася — голас замёр,
Пахне чабор,
Пахне чабор...

(«Пахне чабор...», 1957 г.)

П. Броўка на XIV сесіі Генеральнай Асамблеі ААН (1959 г.)